

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

De varijs super hoc carnalium opinionibus, An ea quæ scit semel Deus vel præscit, semper sciat vel præsciat, & semper scierit & præscierit. F.G

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

suas & volentes disputare de Dei profundo, ve-
 sunt in profundum, dicentes animas in caelo an-
 conuersatas, & ibi aliquid boni vel mali egisse,
 p̄ meritis ad corpora terrena detrusas esse: hoc
 tē respuit Catholica fides propter euidentē Apo-
 stoli sententiam qua ait: Cum nōdum nati essem
 aut aliquid boni vel mali egissent, &c. Melior e-
 ergo fidelis ignorantia, quam temeraria scientia.
 Elegit ergo eos quos voluit gratuita misericor-
 dia, non quia fideles futuri erant, sed vt fideles e-
 sent: eisq; gratiam dedit: nō quia fideles erant, se-
 vt fierēt, ait n. Apost. Misericordiā consecut⁹ sum
 vt fidelis essem: non ait, quia fidelis eram. Datur
 quidem & fidei, sed data est etiam prius vt esset
 fidelis. Ita etiam reprobauit quos voluit, non pro-
 pter futura merita quae praeuideret, veritate ta-
 men rectissima, & à nostris sensibus remota.

*Aug. in li.
 retract. 1.
 Cap. 23. ad
 finem.*

Questio.

Sed quaeritur: Vtrum sicut dicitur elegisse quos-
 dam vt boni fierent & fideles, ita etiam concedi
 debeat reprobasse quosdam vt mali essent & infi-
 deles, & obdurare vt peccent: quod nullaten⁹ con-
 cedi oportet. Non enim reprobatio ita est causa
 mali, sicut praedestinatio est causa boni: neq; ob-
 duratio ita facit hominem malum, quemadmo-
 dum misericordia facit bonum.

Responsio.

An ea quae semel scit Deus vel praescit, semper sciat & praesciat, & semper scierit vel praescierit.

Præterea considerari oportet, vtrum ea omnia
 quae semel scit vel praescit Deus, semper sciat & scie-
 rit, ac praesciat & praescierit, an olim scierit vel praescierit,
 quod modo non scit vel praescit. De praescien-
 tia primo respondemus, dicentes: multa eum
 praescisse quae modo non praescit: cum enim eius
 praescientia nō sit nisi de futuris, ex quo illa quae futu-
 ra erant praesentia sunt vel praeteriunt, sub Dei praescien-
 tia esse desinunt, sub scientia vero semper sunt.

Præ-

Præsciuit ergo De⁹ omnia ab æterno quæ futura erant, neq; præscire desinit, nisi cum futura esse desinunt. Neque cum præscire desinit aliqua quæ ante præsciebat, minus ea noscit quam ante cognoscebat. Non enim dicitur ex defectu scientiæ Dei quod aliqua præscierit aliquando, quæ modo non præsciat, sed ex ratione verbi quod est præscientia: Præscire enim est ante scire aliquid, quam fiat. Ideoq; non potest dici Deus præscire, nisi ea quæ futura sunt.

Hic de scientia, dicens Deum semper scire quæ semel scit.

DE scientia autē aliter dicim⁹. Scit n. De⁹ semper omnia quæ aliquādo scit: omnem enim scientiam quæ aliquando habet, semper habuit, & habet, & habebit. Ad hoc autē opponitur ita, *Oppositio.* Olim sciuit hunc hominē nasciturum qui nat⁹ est, modo non scit eum nasciturū: sciuit ergo aliquid quæ modo non scit. Item, sciuit mundū esse creandum modo non scit eū esse creandum: aliquid ergo sciuit quod modo non scit: & alia huiusmodi infinita dici possunt. Sed ad hoc dicimus quæ idem de natiuitate huius nominis, & mundi creatione, nunc etiā *Solutio.* scit, quæ sciebat antequam fierent, licet tunc & nūc hanc scientiā eius diuersis exprimi verbis oportet. Nam quod futurum erat, nunc præteritū est. Ideo quæ verba cōmutanda sunt ad ipsum designandū. Sicut diuersis tēporibus loquētes, eandem diem modo per hoc aduerbium eras designamus, dum adhuc futura est: modo per hodie dum præsens est, modo per heri, dū præterita est. Itaq; antequam crearetur mund⁹, sciebat De⁹ hunc creandū: post quæ creatus est, scit eū creatum: nec est hoc scire diuersa, sed omnino idē de creatione mundi. Sicut antiqui patres crediderunt Christum nasciturum & moriturū, nos autē credim⁹ eum natū & mortuum, nec tamē diuersa credim⁹ nos & illi, sed eandem.

Q 3

dem.

dem. Tempora enim, vt ait Aug. varia sunt, & loquar
deo verba sunt mutata non fides. Indubitantes di
ergo teneamus Deum semper omnia scire, quæ hoc po
liquando sefit.

DE OMNIPOTENTIA DEI, VBI PRIMUM
CONSIDERATUR QUARE DICATUR
omnipotens.

DISTINCT. XLII.

*De potentia
Dei in com-
paratione
ad possibilis
quæ possit.*

*Quest. 97.
ad princip.*

NVNC de omnipotentia Dei agendum est, vbi
prima consideratio occurrit, quomodo vere
Deus dicatur omnipotens: an quia omnia possit,
an tantum quia ea possit quæ vult. Quod n. Deus
omnia possit, pluribus authoritatibus compro-
batur. Ait enim Augustinus in libr. quæst. vtee-
ris ac nouæ legis: Omnia quidem potest Deus, sed
non facit, nisi quod cõuenit veritati eius & iusti-
tiæ. Idem in eod. Potuit Deus cuncta facere simul,
sed ratio prohibuit, id est, voluntas. Rationem
nempe ibi voluntatem Dei appellauit, quia Dei
voluntas rationalis est & æquissima. Fatendum
est ergo Deum omnia posse.

*Quomodo dicatur Deus omnia posse cum nos multa
possumus, quæ ipse non potest.*

Responsio.

SED queritur quomodo omnia posse dicatur, cū
nos quædam possumus quæ ipse non pōt. Nō po-
test n. ambulare, loqui, & huiusmodi, quæ à natu-
ra diuinitatis sunt penit⁹ aliena, cum horum in-
strumēta nullatenus habere queat incorporea &
simplex substātia. Quib⁹ respōdendum arbitror,
quod huiusmodi actiones, ambulatio scil. & locu-
tio, & huiusmodi, à Dei potentia alienæ non sunt,
sed ad ipsam pertinent. Licet n. huiusmodi actio-
nes in se De⁹ habere non possit, non n. pōt ambu-
lare vel loqui & huiusmodi, eas tamen in creatu-
ris potest operari, facit n. vt homo ambulet, &
loqua-